

Damjan pa je molčal do sodbe in je povetil glavo, ko je slišal strašno besedo . . .

En sam obraz je bil izmed vseh, droban in bel, poln bridkosti in poln ljubezni, ki se je svetil kakor božji smehljaj do njegovih oči. In Damjan ga je videl.

* * *

Tako se je dovršilo; ne dalje! — Kdo bi štel trupla, ki počivajo pod zemljo, drugo na drugem? Objeti nekateri, ustna na ustnih, drugi pest ob pesti? Samo enkrat zamahne življenje — črna vojska na tleh . . . Pa bi se jokal človek ob samotnem grobu? — Pepel na vaše gomile in bratovska misel!

* * *

To zgodbo, kakor se je vršila, sem povedal prijatelju. Tistemu prijatelju, ki ni videl ne pustih ulic, ne jetičnih obrazov in ki je gledal v življenje veselo mežikajoč, kakor v vzhajajoče solnce.

Začudil se je in je rekel:

„Počemu . . . počemu si mi povedal to zgodbo? V drugih tvojih, tako bridkostnih in težkih, je bila vsaj ravnocestna logika — zapisal si prvo besedo, pa zadnja ni mogla biti drugačna! Ampak . . . zdaj si mi pokazal dvoje lepih ljudi, življenja vrednih; pa zamahneš dvakrat, dvoje naključij pozoveš in obadva se zgrudita v črno smrt.“

Tudi meni je bilo hudó pri srcu, ko je tako govoril.

„Povedal sem ti, kakor se je vršilo. Zato sem ti povedal, ker se je vršilo po naključju! Iskra plane iz plamena — kdaj? Kaplja kane iz oblaka — čemu? Daj, zagrni tisto temno ozadje protinaturne in brezbožne krivice — pa ne bo več naključij! Odpihni oblak, pa ne bo več dežja, pogasi ogenj, pa isker ne bo nič več!“

Sam sem bil žalosten; tako sem šel na Štefkin grob, da bi videl tisti ponižni leseni križ, ki oznanja njen spomin.

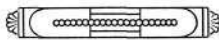
Mehke valčke . . .

Zložil G. Koritnik.

Mehke valčke godba svira
ples razkošni god slavi,
polna sladkega nemira
reka pred menoj šumi.

Tiho sanjajo aleje,
kot umrle bi nocoj,
vetrič diha skozi veje —
ti pa romaš sam s seboj?

Jaz pa romam sam po tujem.
kjer nihče me ne pozna,
o ljubezni premišlujem,
o ljubezni brez srca . . .

Ne šumijo . . .

Zložil Vek. Remec.

Ne šumijo smreke več ob poti,
v kôžuh bel jih sneg je vse zavel,
kakor ptice žalostne peroti
veje stezajo v megleni dan.

V duši je umrla vsaka želja,
komaj da še upam v lepše dni;
v srcu žalosti ni, ne veselja,
samo hladen mrak še v njem leži.

